

EL BOU I LA MULA

Cada nit, quan l'amo els tancava a l'estable,
el bou i la mula es barallaven com una mala cosa.
Tot etzibant-li una guitza, la mula li deia al bou:
--Ets un drope que només treballa un mes l'any!
Tot envestint-la amb les banyes, el bou li deia a la mula:
--I tu una baliga-balaga que no llaura dret!
I així una nit rere l'altre.
Bèsties eren i com a bèsties es disputaven.

Vet aquí que una nit d'hivern,
amb un fred que pelava,
es va obrir la porta de l'estable
i hi van entrar un home i una dona
que va infantar un nen nuet, nuet,
i el va posar a la menjadora
per abrigar-lo amb una mica de palla.

--Hostes vingueren que de casa ens tragueren! – va exclamar la mula.
--Només ens faltava això! Arri enllà! –va rondinar el bou.
Decidits a fer valdre el seu dret a menjar-se la palla,
el bou i la mula es van atansar al pessebre i...
I aquell nen tan menudet i nuet se'ls va mirar amb uns ulls...
Infant era i com infant els somreia.

El bou mai havia pogut tenir fills. La mula tampoc.
I allí tenien un nadó de dos pamets que se'ls mirava
com si ells, tan bèsties com eren,
poguessin ser son pare i sa mare!

Ni ho eren ni ho serien mai, però sí que podien escalfar-lo
i fer-lo riure amb el baf dels seus narius
que sortia calent i abundant en aquella nit gelada.
El bo del cas és que van preferir fer això que no pas barallar-se.

Bufa que bufaràs, alena que alenaràs,
tan interessats estaven el bou i la mula en escalfar el xiquet
que ni es van adonar de com l'estable se'ls omplia de pastors i ovelles,
de reis i estels, de patges i camells, i de tota una gentada
que volia ajudar i alegrar aquell infant nuet
que se'ls mirava com si fossin amics de tota la vida.

I cada cop que algú, per molt bèstia que sigui,
deixa de barallar-se i insultar-se
per ajudar i alegrar un infant nuet, nuet,
és Nadal, ja sigui en un estable perdut...
...o a qualsevol altra banda d'aquest món de mones
on sembla que hi hagi més bèsties que persones.